

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.

MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 25.5.2015
Čj. MSP-19/2015-OD-SPZ/2
Počet listů: 5
Přílohy: 2

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Věc: obv. L. N. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: tr. spis KS v Hradci Králové sp.zn. 9 T 12/2013 (3 balíky), podnět k podání SPZ ze dne 29. 9. 2014

Podle § 266 odst. 1, 2 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného L. N.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014 sp.zn. 8 To 51/2014.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, sp.zn. 9 T 12/2013, byl obv. L. N. uznán vinným zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. j) tr. zákoníku ukončeným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že

dne 21. 2. 2013 v přesně nezjištěné době mezi 16.55 hod. – 17.05 hod., v prostorách kadeřnictví provozovaného poškozenou L. B. s přímým úmyslem ji usmrtit, a získat tak majetkový prospěch, s rozmyslem, který spočíval v obstarání si zbraně, a to tupého předmětu, fyzicky napadl poškozenou L. B. nejméně 6 opakovanými údery značné intenzity rozpůleným polenem do oblasti vlasové části hlavy, kdy tímto jednáním poškozené způsobil mnohočetná tupá poranění hlavy – četné tržně zhmožděné rány v temenních a týlních krajinách oboustranně a v pravé spánkové krajině, pod kterými se nacházely vpáčené tříštivé zlomeniny lební klenby, plošná ložiska krváčení do prostoru pod tvrdou lební plenou nad oběma týlními laloky mozku a drobná povrchní ložiska zhmoždění mozkové tkáně v obou týlních a pravém temenním, spánkovém a čelním laloku mozku a tržně zhmožděnou ránu dolní části pravého ušního boltce, kdy tato poranění vedla k bezprostřednímu ohrožení života poškozené, vyžadovala urgentní chirurgické ošetření a následnou zdravotnickou péči ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové, poté obžalovaný místo svého jednání prohledal, odcizil peněženku poškozené, v níž se nacházely osobní doklady, finanční hotovost a tržba kadeřnictví v celkové částce nejméně 10.000,- Kč, když po činu těžce poraněnou a na životě ohroženou poškozenou, která si s ohledem ke svému zdravotnímu stavu nebyla schopna zajistit nutnou lékařskou péči, uzamkl v prostoru kadeřnictví a z místa činu odešel, kdy pouze shodou náhod dne 21. 2. 2013 v době okolo 18.15 hod. byla poškozená L. B. nalezena svým synem, který jí zajistil lékařskou péči.

Za toto jednání mu byl podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 16 roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené L. B. částku 79.890,- Kč a Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR částku 235.243,- Kč.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, sp.zn. 8 To 51/2014, byl k odvolání obviněného výše citovaný rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu částečně zrušen, a to ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu bylo znovu rozhodnuto tak, že se obviněnému L. N. podle § 140 odst. 3 za použití § 58 odst. 5 tr. zákoníku ukládá trest odnětí svobody v trvání 13 roků. Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, sp.zn. 8 To 51/2014, byl porušen zákon v ustanoveních § 258 odst. 1 písm. d), e) odst. 2, § 259 odst. 3 tr. řádu a v řízení předcházejícím v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu v neprospěch obviněného L.N.

Podle § 258 odst. 1 tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také:

d) bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno ustanovení trestního zákona,

e) je-li uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený.

Podle § 258 odst. 2 tr. řádu, jestliže je vadná jen část napadeného rozsudku a lze ji oddělit od ostatních, zruší odvolací soud rozsudek jen v této části; zruší-li však, byť i jen zčásti, výrok o vině, zruší vždy zároveň celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodnout sám rozsudkem ve věci může odvolací soud, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení

a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo

b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

V dané trestní věci byl postupem shora citovaných soudů obviněný zkrácen na svém právu na obhajobu, když nebyly soudem provedeny podstatné důkazy mající zásadní vliv na zjištěný skutkový stav. Soudy při svém rozhodnutí o vině obviněného vycházely pouze z vlastních, pro vinu obviněného účelově dovozovaných domněnek a teorií, které jsou ovšem v rozporu se skutečným obsahem jednotlivých důkazů, jako jsou výpovědi jednotlivých svědků, protokol o ohledání místa činu, a stejně tak i se závěry znaleckých posudků, které byly obviněným těmto soudům jako důkazy předloženy v průběhu trestního řízení.

V daném případě, jak bude rozvedeno níže, byly v trestním řízení zajištěny a provedeny jednotlivé důkazy, jež svým obsahem, který je třeba posoudit skutečně objektivně při hodnocení vzájemných souvislostí s jejich zařazením např. na časovou osu průběhu jednotlivých událostí a dějů, které ve svém důsledku svědčí ve prospěch obviněného, a nemohou tak ani při sebevětší snaze soudů být skutečně objektivním podkladem pro jejich rozhodnutí o vině a trestu tak, aby bylo nepochybné, že se žalovaného skutku dopustil právě L. N.

Rozhodnutí soudů jsou tak v extrémním rozporu se skutečně zjištěným stavem a byla tak učiněna oběma soudy v důkazní nouzi, pokud se jedná o prokázání viny obviněného, kdy ani jeden jediný přímý důkaz nesvědčí pro závěr, na jehož podkladě by mohlo být rozhodnuto o nepochybné vině obviněného, stejně tak nepřímé důkazy netvoří žádný ucelený řetězec, aby bylo možné s největší možnou jistotou dospět k závěru, že pachatelem je právě obviněný, jak to má na mysli trestní řád.

Je třeba poukázat na konkrétní skutečnosti z průběhu dokazování u soudu nalézacího i odvolacího a na konkrétní extrémní rozpory mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů.

Soudy prvního i druhého stupně svá rozhodnutí o vině obviněného odůvodnily tak, že po provedených důkazech došly k závěru, že se skutek stal a pachatelem tohoto jednání musel být obviněný a nikdo jiný. Svá rozhodnutí odůvodňují shodně tak, že mají za to, že obhajoba obviněného byla jednoznačně vyvrácena a jeho vina potvrzena, a to především výpovědí poškozené L. B., kdy tato výpověď je v souladu s výpovědí svědkyně Š.

V této souvislosti je třeba citovat z obsahu napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně v části týkající se výpovědi svědkyně L. B.:

„Jedná se zvláště o výpověď poškozené L. B., která kromě jiného jednoznačně potvrdila, že jejím posledním obsluženým zákazníkem byl dne 21. 2. 2013 chlapec ve věku asi 10 let, který odešel okolo 16.45 hod. spolu s matkou. Po tomto chlapci přišel do jejího kadeřnictví muž, který ji žádal o ostříhání, ona jej odmítla a tímto mužem byla ihned po odmítnutí napadena způsobem, který je ve výroku rozsudku popsán. Tento muž, který byl mladšího vzezření, přišel v době kolem 16.55 hodin. Jelikož tato svědkyně opakovaně potvrdila, že mezi chlapcem a útočníkem žádná jiná osoba do kadeřnictví nevstoupila a sám obžalovaný vypověděl, že chlapce viděl odcházet z kadeřnictví, je jednoznačné, že pachatelem byl právě obžalovaný, který byl osobou, která do kadeřnictví po tomto hochovi vstoupila. V mezidobí zde dle vyjádření svědkyně nikdo nebyl“.

K výpovědi poškozené jako důkazu, o nějž především soud opírá své rozhodnutí o vině obviněného je v prvé řadě nutné namítat, že výpověď poškozené měla od počátku rozvíjející se charakter, tedy, že se svědkyně ve svých výpovědích v podstatných okolnostech rozchází oproti

předešlým výpovědím.

Obviněný s ohledem na závažnost poranění hlavy poškozené předložil soudu prvního stupně i soudu odvolacímu znalecké posudky, a to znalecký posudek Prof. MUDr. K. U., CSc., který je znalcem v oboru neurologie a v tomto oboru je uznávanou kapacitou. Tento znalec jednoznačně došel k závěru, že poškozená v důsledku svého rozsáhlého zranění hlavy způsobeného napadením, utrpěla ztrátu krátkodobé paměti (amnézii), kdy si v důsledku toho nepamatuje to, co bezprostředně předcházelo jejímu zranění.

K tomuto znaleckému posudku obviněný předložil odvolacímu soudu ústavní znalecký posudek, a to z oboru zdravotnictví - odvětví psychiatrie, klinická psychologie a z oboru neurologie. Tento ústavně znalecký posudek jednoznačně dává za pravdu znalci z oboru neurologie, Prof. MUDr. K. U., CSc., kdy v uvedeném ústavním znaleckém posudku se znalec z oboru neurologie rovněž vyjadřuje tak, že při tak rozsáhlém zranění hlavy se u poškozených vyskytuje téměř vždy amnézie, kdy tito poškození nejsou schopni reprodukovat to, co se stalo bezprostředně před zraněním, či bezprostředně poté, co utrpěli zranění. Znalci v této souvislosti jednoznačně odůvodňovali své závěry o ztrátě paměti poškozené.

V souvislosti s popisem napadení ze strany poškozené je nutné zdůraznit výrazné rozpor mezi její výpovědí a zajištěnými důkazy na místě činu při ohledání ze strany Policie ČR. Na místě činu byly zajištěny ulámané nehty poškozené, zadokumentovány krevní stopy, utržená náušnice poškozené a další stopy, které jsou v hrubém rozporu s výpovědí poškozené a jejím popisem napadení.

Policie při ohledání místa činu zajistila po místnosti různě rozmístěné ulámané nehty poškozené – 8 kusů, kdy poškozená tvrdí, že hned u dveří chodby dostala od pachatele tři rány polenem do hlavy, a poté se skácela k zemi. Nic víc si nepamatuje, útoku se nebránila, a tedy nedošlo k žádnému zápasu poškozené s pachatelem. Tomu odporují právě ulámané nehty poškozené, které byly nalezeny v jiné místnosti, než podle poškozené mělo dojít k napadení.

Stejně tak byly na místě činu zajištěny krevní stopy a krevní louže, které ovšem jsou na zcela jiném místě, než poškozená uvádí, že byla napadena a skácela se k zemi.

Obdobně tak byla nalezena náušnice poškozené pod hromadou hader v jiné místnosti, než uvádí poškozená, že byla napadena.

Z tohoto důvodu, jestliže poškozená netrpí a netrpěla amnézií, je třeba se ptát, jak je možné, že v jiné místnosti než poškozená popisuje napadení, byly nalezeny její vlastní ulámané nehty, náušnice a krevní louže a jiné krevní stopy.

Existuje zcela zřejmý extrémní rozpor mezi zajištěnými a provedenými důkazy v podobě svědecké výpovědi poškozené, o kterou soudy především opírají své rozhodnutí o vině obviněného, a skutkovými zjištěními soudů.

V této souvislosti je nutné namítat i extrémní rozpor mezi odůvodněním napadeného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a vyvozeným závěrem o vině obviněného ve vztahu k rozporům ve výpovědi poškozené s ohledem na nalezené ulámané nehty a krevní louže a další stopy na místě činu, kdy se Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí na straně 6 - viz poslední odstavec vypořádává s těmito důkazy a dospívá k závěru, že poškozená netrpěla amnézií s tím, že je zcela pochopitelné, že si již nepamatuje, jak a kde se bránila útoku pachatele.

Takové odůvodnění je jednak nelogické, a jednak si extrémně odporuje. Buď si tedy poškozená pamatuje, co bylo před útokem a během něj, nebo si to nepamatuje, jak konstatují shora citované posudky z oboru neurologie a ústavní znalecký posudek Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, který byl navíc Vrchním soudem v Praze odmítnut jako nepotřebný.

Oba shora citované soudy totiž při hodnocení výpovědi poškozené a možnosti, zda tato trpěla amnézií, vycházely toliko z obsahu znaleckého posudku z odvětví psychologie, který byl znalci zadán

ze strany Policie České republiky. Tato znalkyně je znalkyní z oboru školství a kultura, odvětví psychologie. Podle závěrů ústavního znaleckého posudku, jehož součástí je i část z oboru klinické psychologie, tato znalkyně není svojí odborností vůbec příslušná k zpracování znaleckého posudku z oboru klinické psychologie.

Odmítnutím tohoto zásadního a objektivního důkazu došlo k hrubému zkrácení práva na obhajobu obv. L. N.

Vrchní soud v Praze objektivní důkazy, které byly v průběhu trestního řízení provedeny, nahrazuje svými ničím nepodloženými teoriemi a domněnkami, které ve světle skutečně objektivního posouzení nemohou obstát v konfrontaci s odbornými závěry soudních znalců, kteří zpracovávali ústavní znalecký posudek Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, který je, byť byl Vrchním soudem v Praze odmítnut, součástí trestního spisu.

Tímto způsobem tak došlo nejen ke zkrácení práva obviněného na obhajobu, ale i k porušení ust. § 2 odst. 5 tr. řádu, neboť soud je povinen objasňovat stejným způsobem okolnosti svědčící nejenom v neprospěch, ale i ve prospěch osoby, proti níž se trestní řízení vede. Právě za účelem naplnění této zásady má i obviněný právo před soudem navrhnout provedení jednotlivých důkazů, které mohou prokázat jeho nevinu, tedy navrhnout důkazy na podporu své výpovědi či stanovisek a ve svém důsledku tedy i navrhnout a provádět důkazy před soudem.

Pokud se jedná o obsah výpovědi svědkyně Š., má Vrchní soud v Praze stejně tak jako soud prvního stupně za to, že tato svědkyně viděla vstupovat do kadeřnictví muže, kterým je obviněný a který napadl poškozenou (viz. str. 6 napadeného rozhodnutí).

Nalézací soud z výpovědi této svědkyně vzal do úvahy pouze tu její část, která jde obviněnému k tíži, přičemž výpověď této svědkyně svým obsahem a svou závažností vylučuje osobu obviněného jako pachatele. Oba soudy v rozporu se zásadou objektivního hodnocení důkazů v odůvodnění svých výroků zcela přehlížejí fakta, která svědkyně v rámci své výpovědi uvádí ve prospěch obviněného. Zejména se jedná o popis osoby, kterou v inkriminované době pozorovala z okna svého bytu, když její popis vůbec neodpovídá osobě obv. L. N., včetně oblečení, které měla mít tato osoba na sobě, a rovněž neodpovídá časový údaj, kdy tuto osobu spatřila a pozorovala.

Její popis osoby a určení doby, kdy tuto osobu pozorovala přicházet ke kadeřnictví spolu s tím, že tato osoba podle svědkyně přicházela z opačného směru než obviněný, tak vede pouze k jedinému závěru, že i obsah jejího svědectví vylučuje L. N. jako možného pachatele předmětného trestného činu, a to zejména i v souvislosti s obsahem dalších svědeckých výpovědí, z nichž je patrné, že v době, kdy tato osoba, kterou pozorovala svědkyně Š., vstupovala do kadeřnictví, byl již L. N. doma u své babičky. To ostatně vyplývá jak z výpovědi babičky obviněného M. N., která byla vyslechnuta v pozici svědka, tak v neposlední řadě i z časového údaje, kdy se L. N. přihlásil na počítači v místě bydliště u své babičky.

I v případě výpovědi svědkyně Š. navíc v kontextu s výpověďmi svědků V. a K. je zcela nepochybný extrémní rozpor mezi tímto provedeným důkazem a skutkovými zjištěními soudů. Soudy objektivně nehodnotily obsah jednotlivých výpovědí v jejich vzájemných souvislostech. Postupovaly zcela jednostranně a nehodnotily skutečnosti svědčící jednoznačně ve prospěch obv. L. N. Tyto naopak zcela pominuly a nijak se s nimi ve svých rozhodnutích nevypořádaly.

Protože v dané věci je rozpětí mezi odchodem obviněného a příchodem pravděpodobného pachatele cca 5 minut, je nutné se zabývat celým popisem skutku a časovou osou velmi podrobně a přesně, kdy každá minuta zde hraje velkou roli pro skutečně objektivní posouzení viny konkrétní osoby, a tedy i pro objektivní správnost výroků soudů, které ve věci rozhodovaly. Proto je nutné velmi pečlivě a logicky hodnotit veškeré výpovědi svědků, a to i v jejich návaznosti na sebe a v jejich souvislostech. Svědkyně V. a svědek K. se ve svých výpovědích zmiňují o čase 16.55 hodin v návaznosti na obsah výpovědi svědkyně Š., která ve své výpovědi fakticky upřesňuje čas svého pozorování na dobu v 16,59 hodin.

Oba soudy rozdílly v časech resp. v minutách u jednotlivých svědeckých výpovědí zcela opomíjí a v rozporu se zásadou hodnocení důkazů stanovenou v ust. § 2 ods. 6 tr. řádu účelově vyvozují, že do kadeřnictví jiná osoba než obv. L. N. nepřišla. Oproti tvrzení soudů je z obsahu provedených důkazů naprosto zřejmé, že svědek K. již jinou osobu než obviněného nemohl vidět, kdy v 16,59 hodin byl již doma a díval se na televizi. Svědkyně V. byla v 17.00 hodin již na cestě domů, kam přišla v 17,03 hodin, a tedy nemohla vidět, jestli v 16,59 hodin někdo šel do kadeřnictví, tak jak to viděla svědkyně Š. Naproti tomu svědek K. a svědkyně V. zcela nepochybně viděli obviněného v čase 16,55 hodin již odcházet z kadeřnictví, kdy jej viděli již vzdáleného od dveří kadeřnictví jít směrem, kde bydlí.

Z důkazů v podobě výpovědi svědkyně Š., svědkyně V., svědka K. a výpovědi samotného obviněného je zcela zřejmé, že skutková zjištění obou soudů jsou v extrémním rozporu s těmito provedenými důkazy. Skutková zjištění obou soudů totiž nemají žádnou obsahovou vazbu na tyto důkazy, které dokonce vylučují obviněného jako možného pachatele trestného činu.

Pokud soud zpochybňuje tvrzení obviněného v tom směru, že měl vidět uprostřed kadeřnictví kupičku vlasů, kterou by bez brýlí nemohl pozorovat, k tomu je třeba uvést následující.

Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku uvádí, že výpověď obviněného není pravdivá, neboť jak sám obviněný uvedl, viděl ze svého postavení kupičku vlasů, která byla v kadeřnictví vprostřed místnosti. Kupička vlasů však dle poškozené nebyla vprostřed místnosti, avšak byla v rohu místnosti, takže obviněný, aby tuto kupičku vlasů mohl vidět, se musel pohybovat ve vlastním prostoru kadeřnictví a nikoliv v místě, které uvádí on.

K takovému závěru soudu je nutné důrazně namítat, že soud prvního stupně zcela nezákonným způsobem dovozuje vinu z naprosto neprokazatelného důkazu, neboť výpověď obviněného, že viděl kupičku vlasů uprostřed místnosti, nebyla žádným konkrétním důkazem nijak vyvrácena či alespoň zpochybněna.

To, že při ohledání místa činu byla kupička vlasů již v rohu místnosti, svědčí opět ve prospěch obviněného, a to především proto, že jestliže obviněný tvrdí, že když přišel do kadeřnictví, viděl, jak paní zametá a viděl kupičku vlasů uprostřed místnosti kadeřnictví, pak tam obviněný skutečně přišel bezprostředně po odchodu posledního platícího zákazníka v osobě malého chlapce, kterého ostatně obviněný ještě viděl před kadeřnictvím. Tedy, jestliže poškozená zametala po ostříhání malého chlapce, zcela nepochybně zametá od místa, kde chlapce stříhala, a tedy je zřejmé, že obviněný viděl kupičku vlasů vprostřed místnosti. Jestliže ovšem byla při ohledání místa činu nalezena kupička vlasů v rohu místnosti, resp. poškozená tvrdí, že když došel pachatel, byla kupička vlasů v rohu místnosti, musel uplynout určitý časový úsek od doby, kdy viděl obviněný kupičku vlasů vprostřed místnosti a kdy poškozená dometla místnost a kupičku vlasů zametla do rohu místnosti. Tato činnost zametání poškozené musela zabrat pár minut, což by odpovídalo i tvrzení svědkyně Š., která viděla vcházet osobu skutečného pachatele útoku na poškozenou někdy kolem 16.59 až 17.00 hodin, přičemž obviněný tvrdí, že do kadeřnictví přišel kolem 16.55 hodin. A tento čas jeho příchodu i odchodu je mu navíc potvrzován i výslechy shora uvedených svědků.

Pokud poškozená začala zametat bezprostředně po odchodu malého chlapce, přišel obviněný do kadeřnictví v momentě, kdy poškozená ještě nezametla ostříhané vlasy do rohu místnosti, a tedy ji nemohl logicky ani napadnout, protože jinak by vlasy nebyly v rohu místnosti, kde byly nalezeny při ohledání místa činu, přičemž lze zcela vyloučit, že by vlasy do rohu místnosti zametl pachatel, případně někdo jiný po napadení poškozené.

Taktéž zde je extrémní rozpor mezi provedeným důkazem a skutkovým zjištěním obou soudů.

Obviněný uvedl, že viděl kupičku vlasů uprostřed místnosti, což je z pohledu jeho předpokládaného příchodu do kadeřnictví zcela logické a velmi pravděpodobné. Naopak při ohledání místa činu byla kupička vlasů nalezena již v rohu místnosti, což by v případě obviněného neodpovídalo tomu, že by přišel bezprostředně po odchodu malého chlapce, ale později, kdy už ovšem malý chlapec před kadeřnictvím nestál, a tedy by jej ani obviněný vidět nemohl.

Na doplnění v souvislosti s tímto důkazem, resp. s kupičkou vlasů uprostřed kadeřnictví, je nutné hodnotit i rozdílné znalecké posudky znalců z oboru očního lékařství, kdy je zřejmé, že obviněný by nemohl kupičku vlasů bez brýlí rozpoznat.

Pokud se jedná o zajištěné pachové stopy v průběhu řízení, nelze zcela vyloučit, že došlo k přenosu pachu policistů, kteří před zajištěním pachových stop byli v kontaktu s obviněným a s jeho oblečením zajištěným u rodičů a babičky.

Soud provedl doplnění dokazování porovnáním vzorků sejmутých z policistů J. a H., kdy byla zjištěna shoda u jedné ze zajištěných pachových stop s policistou J., došlo tedy k přenosu pachové stopy. Soud však neporovnal zajištěné pachové stopy se vzorky pachů sejmутých ze všech policistů, kteří přišli do styku s obviněným či jeho věcmi, a poté se pohybovali na místě činu.

Nicméně i zde jsou extrémní rozpory mezi skutkovým zjištěním soudů a provedenými důkazy, kdy na jednu stranu soudy odůvodňují své rozhodnutí o vině obviněného těmito spornými pachovými stopami a na druhou stranu se vůbec nevypořádaly s absencí pachových stop policistů při porovnání jejich pachů se zajištěnými pachovými stopami na vypínači v kadeřnictví, kdy je naprosto nepochybné, že policisté na tento vypínač opakovaně sahalí a dotýkali se ho, přičemž shoda pachu s těmito policisty nalezena nebyla, což je přinejmenším zarážející a svědčí to o nedůsledném postupu při ohledání těchto stop ze strany příslušných policistů či kriminalistických techniků Policie ČR.

Dle názoru soudu prvního stupně je výpověď obviněného nevěrohodná i v tom směru, že obviněný měl svědkovi M. H. tvrdit, že má doučování od 17 do 19 hodin, a proto se v tuto dobu nemohou spolu vidět, přičemž doučování měl fakticky v době od 16 do 17 hodin. Dle odůvodnění a závěru soudu prvního stupně je zřejmé, že obviněný tuto informaci podal svědkovi proto, aby si zajistil určité časové alibi na dobu, kdy se uvedeného jednání dopustil.

Takové dovozování viny je zcela v rozporu s ust. § 2 odst. 5 a 6 tr. řádu a ze strany soudů tak dochází k porušení zásady presumpce neviny. Soud má sice volnost v rámci hodnocení důkazů, ale tato volnost není absolutní. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, aby byla zachována a garantována práva obviněného a obviněný byl uznán vinným na základě pouze objektivně zjištěných skutečností a nikoliv na základě domnělých a vyvozovaných myšlenek soudu bez toho, aby takové domněnky byly podloženy objektivními důkazy /viz nálezy ÚS sp.zn. IV.ÚS 1291/2012/.

Tedy i v tomto případě soudy svým postupem porušily zákon.

Dle soudu je podstatným důkazem rovněž fotodokumentace včetně úředního záznamu, ze kterého vyplývá, že obviněný měl možnost cestou od svědka L. si vzít poleno jako zbraň, a poté tímto polenem na poškozenou zaútočit. Měl minimálně dvě možnosti, kde poleno vzít, jak to vyplývá z fotodokumentace založené ve spise.

K takovému odůvodnění a závěru soudu z provedených důkazů je nutné namítnout opět to, že jde o zcela neopodstatněný a nepodložený závěr soudu, kdy naprosto nezákonným způsobem soud dovozuje vinu obviněného, a to v rozporu s objektivně zjištěnými skutečnostmi.

Pokud se týče předmětu, s nímž měl obviněný napadnout poškozenou, tedy údajně poleno v průměru cca 12-15 cm, dlouhé cca 40 cm, je nutné zdůraznit, že na jednu stranu soudy odůvodňují, že obviněný měl možnost si vzít poleno z místa, kde byla na zahradě složená polena, přičemž toto místo je ovšem zcela jinde, a to v opačném směru cesty, než popisuje příchod pachatele do kadeřnictví svědkyně Š. Na druhou stranu oba soudy tvrdí a dovozují, že mužem, kterého viděla svědkyně Š., je právě obviněný. Když pomineme výše zmíněné rozpory a extrémní nesoulad s provedenými důkazy, tak místo, kde by bylo možné si vzít poleno, je po cestě z doučování ke kadeřnictví, ale svědkyně Š. viděla jít do kadeřnictví muže ze zcela opačného směru a v ruce nic nadržel, kdy přímo tato svědkyně uvádí, že mu viděla na ruce, a podle rukou odhaduje i jeho věk.

V této souvislosti je nutné také namítat, že došlo k pochybení soudů, když nalézací soud neprovedl navrhovaný důkaz v podobě zjištění, zda vrata na zahradu, kde si měl vzít obviněný uvedené poleno, jsou stále odemčená, nebo jak tvrdí obhajoba, jsou stále uzamčená.

Stejně tak se soud prvního stupně ani nezabýval tím, že uvedené poleno nikdy nebylo nalezeno a vlastně ani nebylo prokazatelně zjištěno, zda útok na poškozenou byl veden takovým polenem, kdy závěr o útoku polenem na poškozenou vychází jen a pouze z tvrzení poškozené, což nelze s ohledem na její amnézii prokázanou znaleckými posudky brát za věrohodné tvrzení.

Přitom lékařské posudky neprokázaly, zda útok byl takovým polenem veden, když z lékařské zprávy ošetřujícího lékaře není zřejmé, zda měla poškozená ve vlasové části nějaké zbytky dřeva, kůry apod., což by v případě útoku rozštípnutým polenem zcela nepochybně měla.

Je tedy otázkou, zda útok byl veden polenem nebo jiným podobným předmětem, přičemž u obviněného doma, resp. u jeho babičky, kde v tu dobu bydlel, nebylo nalezeno cokoli, čím by mohl být veden útok na poškozenou. Stejně tak nebyl nalezen takový předmět ani v rámci ohledání okolí místa činu.

Oba soudy se také řádným způsobem nevypořádaly v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí se zásadním důkazem, kterým je trasologická stopa v krevní louži na místě činu, kdy je zřejmé, že otisk boty v krevní louži nesouhlasí s jakoukoliv botou, která byla zajištěna u obviněného, stejně tak jako na botách nebyly nalezeny shodné biologické vzorky. Na místě činu musela být další osoba odlišná od obviněného, neboť je zcela nepochybné, že trasologická stopa není od obviněného, ani od pracovníků lékařské služby a ani od syna poškozené.

I v tomto případě soud postupoval při hodnocení důkazů zcela nestandardně a s existencí trasologických stop se vůbec nevypořádal, a to přesto, že se jedná o nezpochybnitelný důkaz svědčící ve prospěch L. N.

V dané věci byly vypracovány znalecké posudky na osobu poškozené paní L. B., a to především z odvětví psychologie znalkyní Mgr. L. Č. Zde je naprosto zřejmé pochybení policejního orgánu a obou soudů v tom, že znalecký posudek v tak závažné trestní věci vypracoval znalec, který k tomu nemá aprobaci, resp. není oprávněn takové znalecké posudky vypracovávat, když není klinickým psychologem, ale „pouze“ psychologem ve školství a kultuře.

V posuzované trestní věci měl vypracovat znalecký posudek na poškozenou či obviněného znalec z odvětví klinická psychologie a nikoli psycholog z oboru školství a kultury, jak přímo i vyplývá ze závěrů ústavního znaleckého posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, který však byl Vrchním soudem v Praze jako nadbytečný odmítnut.

I tímto způsobem Vrchní soud v Praze podstatnou měrou zkrátil právo L. N. na jeho obhajobu, když tento předložil soudu ústavní znalecký posudek, který je svým obsahem velmi zásadní pro hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené v důsledku amnézie.

Navíc je přinejmenším závažnější, že Vrchní soud v Praze tento posudek odmítl proto, že dle jeho názoru nemůže žádný soudní znalec potvrdit, že by poškozená trpěla amnézií.

Takové hodnocení ze strany odvolacího soudu nelze označit jinak než jako minimálně neobjektivní a vyslovené bez opory v lékařské odbornosti. Vrchní soud měl znalce vyslechnout, s obsahem znaleckého posudku se seznámit a následně se vypořádat v odůvodnění svého rozsudku se skutečnostmi, které by při provádění těchto důkazů zjistil. To se však nestalo a Vrchní soud v Praze odmítl provést tento zásadní důkaz, ačkoli ho měl k dispozici v písemné podobě ještě před konáním veřejného zasedání.

Tímto způsobem zkrátil právo na obhajobu L. N. a nezabezpečil tak ani jeho právo na spravedlivý proces daný mu Listinou základních práv a svobod.

Po zhodnocení všech shora uvedených skutečností, s odkazem na obsah jednotlivých důkazů, které jsou založeny v trestním spisu, a při dodržení zásady objektivního hodnocení důkazů, ať již jednotlivě nebo zejména v jejich vzájemných souvislostech, při sledování časové osy průběhu jednotlivých událostí, je možno učinit závěr, že obsah těchto důkazů je v rozporu s obsahem skutkových zjištění, která jsou v odůvodnění rozsudku prezentována oběma soudy. Obviněný L. N. byl, jak už bylo zdůrazněno shora, zkrácen ve svém právu na řádnou obhajobu, které mu trestní řád plně zaručuje. Soudy nehodnotily obsah jednotlivých důkazů v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, používaly pouze ty části důkazů, které bylo možno použít v neprospěch L. N., a navíc skutečný děj v jeho neprospěch dokreslovaly svými domněnkami.

Ve vztahu k obviněnému je tak v dané trestní věci zcela evidentní minimálně důkazní nouze, a že skutková zjištění jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Oba soudy vinu obviněného pouze dovozují, aniž by k tomu byl věrohodný podklad, což je v rozporu s ust. § 2 odst. 5 a 6 tr. řádu a dochází m.j. i k porušení zásady presumpce nevinu.

Princip presumpce nevinu vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno. Existují-li přitom jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, ale naopak je nutno je vyložit pouze ve prospěch obviněného. Provedeným dokazováním nebylo prokázáno jednoznačně a s nejvyšším stupněm jistoty, že se obviněný dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu.

Navrhuji proto, aby Nejvyšší soud:

- 1) podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014 sp.zn. 8 To 51/2014 byl porušen zákon v ustanoveních § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2, § 259 odst. 3 tr. řádu a v řízení předcházejícím v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, a to v neprospěch obviněného L. N.,
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014 sp.zn. 8 To 51/2014 zrušil a zrušil též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014 sp.zn. 9 T 12/2013, jakož i všechna další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
- 3) a podle § 270 odst. 1 tr. řádu Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [8 Tz 15/2015](#)